

Το καλοκαίρι των Άλλων

Διαβάζοντας αυτές τις ημέρες στην παραλία της Ψερίμου το δοκίμιο του Παπαγιώργη «περί μνήμης», έρχομαι αντιμέτωπος με ένα πρωτόγνωρο για τα βιωματικά μου δεδομένα γεγονός. Ενώ έχω ήδη στήσει τη σκηνή μου και έχω ήδη φροντίσει όλα τα συμπαραμαρτούντα ως καλός κατασκηνωτής, μόνος και έρημος σε μία μοναχική παραλία της Ψερίμου, να που βλέπω με την άκρη του ράθυμου ματιού μου πέντε ανθρώπους να περπατάνε στον ήλιο και να κατευθύνονται προς εμένα. Ο ένας στη μέση, ντυμένος στα λευκά και με καπέλο ψάθινο εποχής, με ξεγελάει προς στιγμήν. Τουρίστες στο νησί δεν υπάρχουν και η αντίληψή μου, η διαδικασία δηλαδή συλλογής μνήμεων και η επεξεργασία τους από τη φαντασία κατά Παπαγιώργη, εξαπατάται. Στιγμαιαία, αρνούμαι να αποδεχθώ το προφανές, ότι δηλαδή αυτοί οι άνθρωποι, αφημένοι στη μοίρα τους σε ένα απόμακρο νησί του Αιγαίου από έναν Τούρκο «διαμεσολαβητή» δε γνωρίζουν που βρίσκονται, που πάνε και τελικά ποιοι είναι.

Η ιστορία είναι γνωστή από τα Μέσα Ενημέρωσης, έστω και από την αντίθετη πλευρά. Εξαντλημένοι λοιπόν από τον ήλιο και τη σύγχρονη συστημική αντίληψη περί εθνών κρατών, χωρίς καθόλου νερό εδώ και ώρες, με ρωτάνε πως θα πάνε στο μεγάλο νησί και μου δείχνουν την Κω. Ο Τούρκος σύγχρονος δουλέμπορος τους παράτησε στην Ψερίμο ως πιο ακίνδυνο για αυτόν προορισμό ενώ τους είχε τάξει Κω. Ώρες μετά, το λιμενικό «αγωνιά» να βρει και τους άλλους δεκαπέντε που ξεφόρτωσε ο ίδιος λαθρέμπορος στο νησί. Αν δεν τους κλείσουν στα στρατόπεδα συγκέντρωσης, θα τους επαναπροωθήσουν άμεσα στην άλλη πλευρά του Αιγαίου πριν προλάβουν να αιτηθούν ασύλου.

Εικόνες καλοκαιριού. Όχι αυτού που έχω συνηθίσει τόσα χρόνια αλλά ενός άλλου αλλοιωμένου από τη σύγχρονη φρίκη που βιώνουν κάποιοι άλλοι ή οι «Άλλοι», συμπτωματικά στον ίδιο τόπο με εμένα. Εγώ απολαμβάνω την ελεύθερη κατασκήνωση προκειμένου να

σβήσω από τη μνήμη μου ή και την ανάμνησή μου όλα όσα αφήνω πίσω μου για ένα 15ήμερο από το μικροαστικό μου περιβάλλον και οι άλλοι αγωνιούν να σβήσουν το φρικαλέο παρόν τους που τους κυνηγάει παντού. Σκέφτομαι ότι εδώ η θάλασσα είναι ένα κοινό μας στοιχείο στη για λίγο συμπτωματική καλοκαιρινή μας συνύπαρξη. Εγώ τη χρησιμοποιώ σαν μέσο σωτηρίας από τη συνεχή φθορά μου και αυτοί τη βλέπουν σαν εμπόδιο που φτάνει μέχρι να τους πάρει τη ζωή. Εγώ βάζω αντιλιακό και πίνω πλαστικό νερό προκειμένου να προστατευθώ από το ανελέητο κίτρινο του ελληνικού καλοκαιριού και αυτοί δε λογαριάζουν τίποτα προκειμένου να πορθήσουν την Ευρώπη φρούριο και την ανεπανόρθωτα δεξιόστροφη μεταναστευτική πολιτική της Ελλάδας.

Σκέφτομαι λοιπόν τις συνεχείς αλλαγές του μεταναστευτικού δικαίου που μόνο σκοπό έχουν να μην συνδράμουν στη διευκόλυνση της μετανάστευσης των συνανθρώπων μου. Νόμοι, νομοθετήματα και προεδρικά διατάγματα πιο πολλά και από τον αριθμό των μεταναστών. Σκέφτομαι ακόμα ότι όλοι αυτοί οι νόμοι τόσο πολύ έχουν ταυτιστεί με την έννοια της μετανάστευσης ώστε πρέπει συνεχώς να αλλάζουν και να κινούνται πριν προλάβουν να εφαρμοστούν. Θυμάμαι και την πρακτική αντιμετώπιση των μεταναστών από τα κρατικά όργανα. Από τους τότε νεοεμφανιζόμενους συνοριοφύλακες που «καλοδέχονταν» τους μετανάστες από την Αλβανία το 1992, μέχρι να συνετιστούν και να σταματήσουν να προσπαθούν να περάσουν τα βόρεια σύνορά μας, έως το πρόσφατο Φαρμακονήσι όπου ακόμα ερευνάται ο ρόλος του λιμενικού ως προς τα γυναικόπαιδα που πνίγονταν σε φόντο βαθύ μπλε. Τόσο οι δεξιές και ακροδεξιές κυβερνήσεις της χώρας μας όσο και το σοσιαλιστικό ΠΑΣΟΚ δεν πήραν ποτέ στα σοβαρά το ζήτημα εισόδου στην ελληνική επικράτεια κυμάτων συνανθρώπων μας, ενώ οι πολιτικές τους χαρακτηρίζονταν πάντα όπως και ο μέσος Έλληνας, από έντονη ψυχοπαθογένεια. Ακραία καταστολή, ημίμετρα χωρίς αποτέλεσμα, απάνθρωπη μεταχείριση.

Σκέφτομαι ακόμα την απύουσα ευρωπαϊκή Ένωση όπου ο οικονομικός και εμπορικός της χαρακτήρας ρούφηξαν με μανία ότι σχετιζόταν με την άσκηση εξωτερικής και μεταναστευτικής πολιτικής,

μετατρέποντας την σε ένα τέρας τιμωρητικό που ανέχεται τα ανθρώπινα δικαιώματα μόνο όταν αφορούν στα δικά του παιδιά. Το Δουβλίνο II και οι πρόδρομοί του μοιάζουν με άγουρα φρούτα που δε θα ωριμάσουν ποτέ ενώ η Catherine Aston παίζει τον άχαρο και περιττό ρόλο του δικού μας Προέδρου της Δημοκρατίας. Η απραξία της αναιρεί την ύπαρξή της και μας θυμίζει το γραφειοκρατικό παραπαίον ευρωπαϊκό οικοδόμημα.

Σκέφτομαι πάλι τον Παπαγιώργη και τη συνέχιση της μνήμης από την αντίληψη, το γεγονός δηλαδή της ένωσης του τώρα που γίνεται παρελθόν με το παρόν και του παρόντος με το μέλλον και πόσο αυτή η συνέχιση έχει εδώ διαρραγεί. Η βιωματική μας μνήμη υπνώττει και τη θέση της έχει πάρει η αυτοματοποιημένη δράση μας, κενή ουσίας και χωρίς να μπορεί πλέον να αποτυπώνει το είδωλο του αντικειμένου της μετανάστευσης στο ψυχικό μας κομμάτι, αυτό που έχει τραφεί αιώνες τώρα στο μεσογειακό χώρο, στη χώρα μας, στην ιστορία μας από τη μετακίνηση πληθυσμών, συνήθως βίαια ή από ανάγκη. Μένει λοιπόν αυτό που θα αποτελέσει τη γέφυρα από την ενοχική μου φετινή ελεύθερη κατασκήνωση στην ορθή και ανθρώπινη μεταχείριση των συνανθρώπων μου που εισέβαλαν για λίγο στο φετινό μου φωτεινό καλοκαίρι.